

1 kontakt

Nr. 6

Oktober
November

2014

med

B A P T I S T K I R K E R N E

Du har fået nyt liv i Kristus

Dette nummer af kontakt falder sammen med Baptist Kirkens 175 års jubilæum i Danmark. Derfor deler vi inspiration om Troen (side 3) Dåben (side 1) og at følges med Kristus (side 2). Trebaptistiskekerne-kvaliteter. Godt jubilæum!

Når et menneske bliver døbt, erkender det officielt, at det ikke længere vil leve i sin falske personlighed. Det gamle menneske er druknet i dåbens vand, og et fornyet menneske er steget op deraf. Hvad det fremover handler om, er at tage det gamle

menneskes død alvorligt.

Helt sikkert vil det gamle menneske igen og igen forsøge at gøre sig bemærket. Kamp, rivalitet, klager og protester vågner op på ny. Men lige så ihærdigt skal du lade din vished vågne, visheden om, at den gamle egoisme virkelig er uigenkaldelig død, fordi du ved dåben har forenet dig med Kristi død på korset, da han tog synden bort én gang for alle.

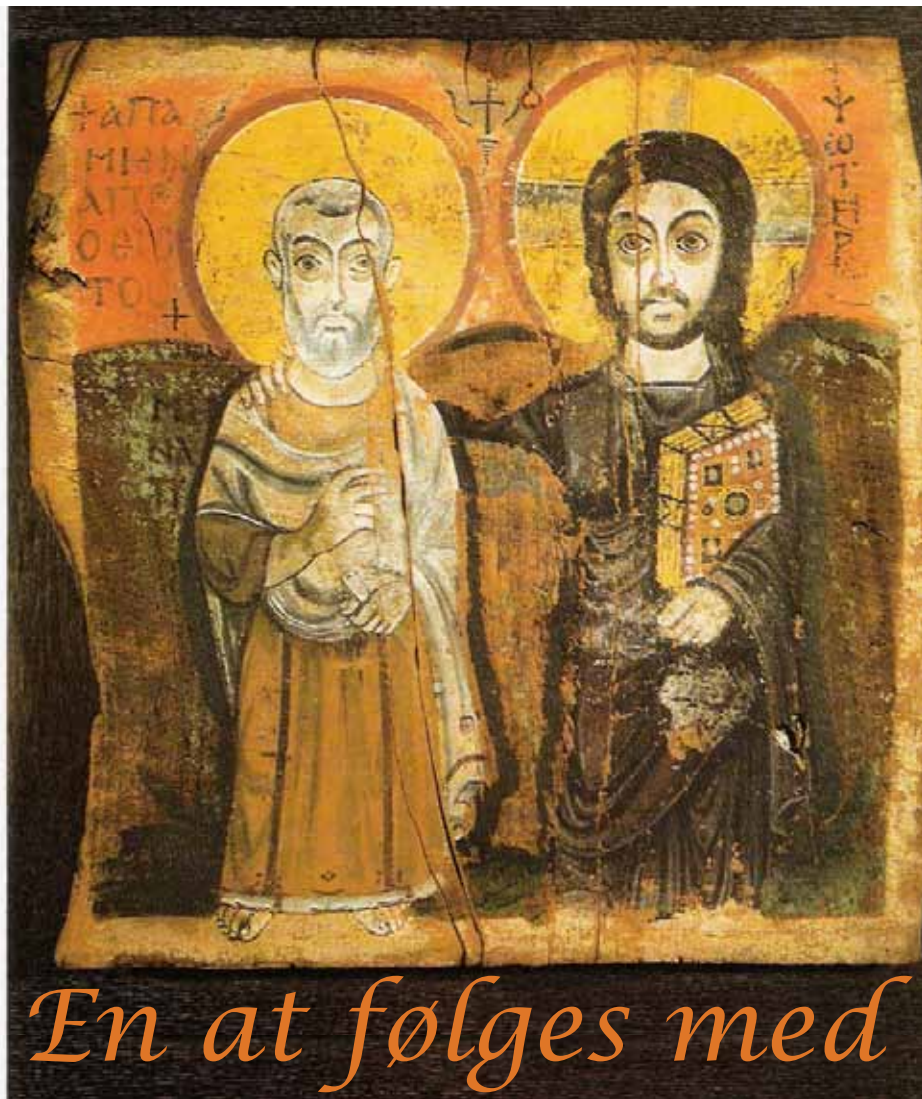
Det gamle menneske har ikke længere nogen egentlig ind-

flydelse på dig, det kan ikke længere gøre din nye, ægte personlighed til sin fange, det har ingen magt over dig. Hvor meget det end forsøger at lure og lokke dig, så kan det ikke manipulere med dig mere, hvis du bare holder fast ved din tro på, at du i Kristus har fået et nyt liv.

Måske er der gået mange år siden din dåb, år, hvor du ikke har rettet nogen opmærksomhed mod Gud og det nye liv, han har givet dig. Men disse år har ikke formået at udslette dåbens forvandlende kraft. Du kan når som helst lade din dåb blive virksom ved at glemme det, der ligger bag dig og strække dig mod det, der ligger foran dig (Fil 3,13): Det nye liv, som du allerede har fået, og som til fulde vil komme til at blomstre. Måske har du længe ladet det gamle menneske fortsætte sit liv i dig. Men fra det øjeblik, hvor du tager dit nye liv alvorligt, er det gamle magtesløst.

Wilfrid Stinissen

"Se, Jeg er med jer. . ."

Når du vil bede.

Vi er aldrig alene
Hellige Ånd,
i Dit nærvær opdager vi
at vi aldrig er alene,
og i os opfostrer Du
et vedvarende fællesskab
med Dig.

Du åbner en vej
Hellige Ånd,
når vore hjerter føler
bekymring,
åbner Du en vej
fremad for enhver af os –
at overlade hele vort liv til Gud.

Br. Roger af Taizé

At møde dagen
Herre, min Gud!
Du er med mig.
Jeg skal efter din vilje
og på dit bud
i gang med dagens
mange gøremål.
Jeg beder dig om nåde til
fortsat at leve i dit nærvær.
Tag imod mit arbejde,
og tag mit hjerte i din hånd.

Broder Laurent

Du har skabt mig til dig
Gud, din magt er uden grænse,
din visdom uden ende,
og dig vover jeg at prise,
et støvkorn i dit skaberværk,
jeg ved jeg skal dø
og kender min synd
og din vrede over synd;
dog, sådan vil du det:
jeg skal prise dig
af et glad hjerte:
for du har skabt mig til dig,
og mit hjerte er uroligt
til det finder hvile i dig.

Augustin (354-430)

Dette er en kopi af en kop-tisk ikon fra det syvende århundrede. Den forestiller Jesus med sin arm om skulderen på en ukendt ven. Med denne gestus tager han den andens byrder og den andens fejl på sig selv: Alt det, der kan tynge ham ned.

Han står ikke ansigt til ansigt med sin ven, men står ved hans side. Han følges med ham.

Den ukendte ven er hver eneste af os. Allerede i det syvende århundrede var det kendt, at Kristus ikke kommer for at straffe mennesker.

Han kommer og rækker dybt ned i vores menneskelige situation. Han efterlader os ikke med selv den mindste del af det, som kan tynge os. Han siger: "Frygt ikke, selv om jeg er usynlig, er jeg altid hos dig".

Br. Roger af Taizé.

kontakt Kirkeblad for 2 danske baptistmenigheder
105. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 2165 2198, c@rstens.eu

Regnskab: Lissy Grarup, Brande, tlf.: 5328 8862, lissy.grarup@dbs.dk

Tryk: Born Grafisk Tryk, Viborg

Eftertryk efter forudgående tilladelse er mulig.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S - www.baptistkirken.dk

TRO ER . . .

1. **Troen er** ikke en klippe midt i et stormpisket hav, tro er at sejle trods bølger over en truende grav.
2. Troen er ikke det sikre midt i en verden af fald, tro er at være tilstede, høre, når nogen har kaldt.
3. Troen er aldrig artikler trykt i en indbunden bog, tro er at vove sig udad varsom og ærlig og klog.
4. Troen er det, som kan svigte i en forfærdelig stund, troen er det, der kan gribes midt på den gyngende grund.
5. Tro er det levende, nære, som gi'r mig kræfter og mod så jeg går med dig på vejen, selv om jeg ikke forstod.
6. Tro er at løfte din stemme, der, hvor din fjende har magt, tro er at satse på håbet udsat for verdens foragt.
7. Tro er utrolige kræfter, som vil forandre alt.
Vove sig dybt ind i mørket, hvis der for alvor er kaldt.
(Jens Rosendal 1987)

Er vores tro afhængig af vores alder? Udvikler den sig? Kan den aftage eller helt forsvinde? Store spørgsmål, som kan friste til hurtige svar: Ja. Ja. Ja. Men ved eftertanke dukker også flere komplekse spørgsmål og mere paradoksale svar op...

Er troen allerstørst, når vi er aldermindst? Se spædbarnets totale tillid! Kan vi lære af spædbarnet at overgive os i fuld tillid til, at Gud har hånd om os? Så kan vi fredfyldt lægge os til at sove, overgive os fuldt og helt til Guds vilje i alt – og når tiden er inde også dø med fred.

”Troen er ikke en klippe” skriver Jens Rosendal i sin salme – dog er det muligt at have en klippefast tro! Jeg tror, at Gud i *alle mennesker* – helt fra begyndelsen – har lagt et frø, som kalder på relation til Ham! Vi er skabte i Hans billede – *alle* uden undtagelse!

Den amerikanske psykoanalytiker, Ana-Maria Rizzuto, har forsket i gudsbilledets opståen i menneskets udvikling. Teoretisk og ud fra systematiske samtaler med 20 udvalgte patienter med vidt forskellig baggrund fandt hun, at *alle* mennesker – uanset race, kulturel og religiøs baggrund – har et gudsbillede, der grundlægges i den allertidligste barndom. Det er afhængigt af vore tidlige omsorgspersoner og altid et begrænset indre billede. Spændende er det, at troen på Gud automatisk kommer som en lille spire i os som ganske små, uanset hvordan omgivelserne forholder sig. Vort gudsbillede må udvikles gennem de forskellige livsfaser for at være bæredygtigt, og såvel gode som dårlige tider influerer på væksten. Vort indre gudsbillede har uendelig stor betydning for vore relationer til andre mennesker og for vor relation til den levende Gud.

Vi kan altså se troen som et frø, som Gud fra skabelsen har lagt i ethvert menneske. Et frø, der længes efter relation – til Gud såvel som til medmennesker.

Jens Rosendals salme begynder de første 3 vers med udsagn om, hvad troen *ikke* er: *Ikke en klippe, ikke det sikre, aldrig artikler i en indbunden bog.* Troen er altså *ikke* noget statisk, som man kan få styr på en gang for alle – så ved man bare! ”Det er jo sådan...”
Nej, tværtimod. Ganske ofte må vi aflære noget, som vi havde lært. Det skete også for de mennesker, der fulgte Jesus ganske tæt gennem flere år: Gang på gang måtte Jesus åbne for langt større perspektiver end det, som umiddelbart meldte

sig for de lovkyndige, for farisæerne, ja til og med for disciplene.

Tro er langt mere dynamisk: At sejle, at være tilstede og at vove sig udad. Troen er foranderlig, bevægelig! Og troen åbner op for noget større, ganske stille og roligt i løbet af livet. For Gud er altid større, end vi kan fatte og forstå.

Troen er også det, der kan svigte. Tvivlen kan komme ind i svære perioder i livet, ja troen kan føles helt borte. Troens frø har behov for næring, vand og solskin for at kunne udvikles. Det er naturligvis ikke lige meget, hvordan troen passes og plejes. Undertiden kan frøet ligge i dvale og så på et tidspunkt komme i frodig vækst. Ligesom et frø i en ørken, der – selv efter mange år – pludselig vækkes til live, når regnen falder.

Troen er det, der kan gribes – midt i livets stormvejr. Pludselig kan troen melde sig igen, ganske håndgribeligt, måske gennem et medmenneskes hånd? Tro er det levende, nære, som gir mig kræfter og mod til at være medvandrere på vejen – selvom *jeg* ikke forstod! Da at hvile i troen, i tillid til at Gud selv går med til verdens ende – ikke mindst når *jeg* ikke forstår.

Tro kan også vokse sig stor til at ”løfte din stemme”, at sige fra, der hvor din fjende – den eller det onde – har magt. Ikke bare tie og falde i med tapetet, fordi flertallet nok synes noget andet end jeg? Men at turde håbe og blive foragtet for sin ”tåbelighed”.

Ja, tro er utrolige kræfter, som vil forandre ALT! At turde opgive sig selv og lade Kristus navigere. At vove at overgive sig helt til ham – når han for alvor kalder! Som spædbarnet med sin totale tillid!

Kirsten Ernen Beck
Artiklen er lavet i samarbejde
med Baptist.dk